

Utíkej ke Kristu. Jeho milost je větší než tvůj hřích

Tomáš Vrbata

Čím déle chodím s Kristem, tím víc si uvědomuji jednu zvláštní věc. I my, lidé v Kristu, někdy přisuzujeme hříchu větší moc, než ve skutečnosti má. Dokážeme mluvit o hříchu, jeho následcích, pádu a selhání člověka — a přitom skoro zapomeneme mluvit o velikosti Kristova dokončeného díla.

Přitom právě tady pro mě začíná skutečná svoboda v Kristu.

Neznamená to, že hřích neexistuje nebo že ho беру na lehkou váhu. Kříž mi naopak ukazuje, jak vážný hřích je. Zároveň mi ale ukazuje něco mnohem většího:

Kristus je větší než můj hřích.

Ježíš hříchy nejen odpouštěl kdysi před dvěma tisíci lety. Ježíš odpouští hříchy dnes. Je živý. Je stále tentýž. A když odpouští, neodpouští napůl.

„Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i navěky.“

(Židům 13,8)

Proto pro mě odpuštěný hřích není hříchem odloženým někam do Božího šuplíku, aby ho proti mně jednou znovu vytáhl.

Je odpuštěný.

Pavel používá nádherný obraz: dlužní úpis, který stál proti nám, Kristus odstranil tím, že jej přibil na kříž. (Kolským 2,14)

Přibit.

To slovo je pro mě důležité.

Když Kristus můj hřích vzal na kříž, nechci ho z toho kříže znovu sundávat a celý život ho nosit na vlastních zádech. Nechci mu znovu dávat moc nad svou myslí, svědomím a identitou.

A právě tady se mi vybavuje jedno setkání, na které jsem nezapomněl.

Bylo to při službě na ulici v roce 2014. Potkal jsem člověka, který uvěřil v Krista už na začátku devadesátých let, v době, kdy bylo v České republice velké duchovní probuzení. Uvěřil, nechal se pokřtít do Krista a začal chodit mezi křesťany.

Potom ale jednou ožilo jeho staré já. To se zvláště člověku na začátku jeho cesty může stát.

Selhal.

Šel do nevěstince a zhřešil.

A právě tehdy se v jeho životě stalo něco strašného. Nejen samotný hřích. On totiž uvěřil, že tím všechno skončilo.

Byl přesvědčený, že už není cesta zpět. Říkal si, že Kristus přece za nikoho nezemřel dvakrát. A z této věty si vytvořil rozsudek nad vlastním životem.

Roky žil v přesvědčení, že je ztracený.

Když mi svůj příběh vyprávěl, mluvil i o tom, že byl kvůli svému stavu mnohokrát hospitalizován na psychiatrii. Nesl v sobě přesvědčení, že po tom, co udělal, už pro něj ke Kristu cesta neexistuje.

A potom jsme se potkali.

Na ulici.

Řekl mi, že jsem první křesťan, kterého se po těch letech nebál zeptat, jak to s ním vlastně je.

Otevřel jsem Písmo.

Římanům 8.

„Kdo bude žalovat na Boží vyvolené? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí?“

(Římanům 8,33–34)

A potom přichází nádherný závěr kapitoly:

Nic nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši.

(srov. Římanům 8,38–39)

Řekl jsem mu v podstatě jednoduchou věc:

Přístup ke Kristu je stále otevřený.

A on tomu uvěřil.

Nikdy nezapomenu, jak radostný odešel.

Po letech života pod tíhou jediného pádu najednou pochopil něco, co je podle mě jedním ze základů evangelia:

Kristova oběť se nemusí opakovat právě proto, že byla dostatečná jednou provždy.

„Kristus za nikoho nezemřel dvakrát“ tedy není rozsudek nad člověkem, který po svém obrácení padl.

Právě naopak.

Kristus nemusí zemřít podruhé, protože Jeho oběť stačí.

A tehdy jsem ještě hlouběji pochopil, jak ničivé může být, když přisoudíme svému hříchu větší moc než Kristovu kříži.

Ten člověk žil roky, jako kdyby dveře ke Kristu byly zavřené.

Ale ony byly celou dobu otevřené.

A to je pro mě svoboda v Kristu.

Moje identita už není: jsem součet svých selhání.

Moje identita je v Kristu.

Co tedy udělám, když zhřeším?

Utíkám ke Kristu.

Co udělám, když padám?

Utíkám ke Kristu.

Co udělám, když jsem něco pokazil?

Znovu utíkám ke Kristu.

Adam po svém pádu udělal něco, co máme hluboko v sobě dodnes. Schoval se před Bohem.

Evangelium mě učí přesný opak.

Právě když padám, potřebuji běžet k Němu.

Nečekat, až budu zase „dost dobrý“. Nesnažit se nejdříve sám sebe opravit, abych se mohl před Kristem ukázat. Přijít. Vyznat. Promluvit si o tom s Ním. Přijmout Jeho odpuštění. Vstát. A pokračovat s Ním.

A potom přichází soud. 😞

Když Bůh odpustil, proč bych měl celý život sám sebe znovu soudit za něco, co Kristus přibil na kříž?

Když Bůh říká „odpuštěno“, proč bych měl hříchu přiznávat větší autoritu než Jeho slovu?

To pro mě neznamená svobodu hřešit.

Znamená to svobodu od hříchu.

Je v tom obrovský rozdíl.

Svoboda v Kristu pro mě není povolenka dělat si, co chci. Je to život, ve kterém už hřích nemusí určovat, kdo jsem. A když zakopnu, nemusím před svým Otcem utíkat.

Mohu běžet přímo k Němu.

A čím víc to poznávám, tím víc zjišťuji, že jádrem života s Bohem není neustálé pozorování sebe sama, svých pádů a vlastní nedokonalosti.

Je jím Kristus.

Dívat se na Něj.

Poznávat Ho.

Chodit s Ním.

A hlavně — milovat Ho.

Protože když celý svůj duchovní život postavím na strachu z vlastního selhání, budu stále hledět na sebe.

Když ale poznávám Jeho milost, začínám hledět na Něj.

A právě tam objevuji svobodu.

Proto bych dnes člověku, který padl, neřekl: „Schovej se, dokud se nedáš dohromady.“

Řekl bych mu:

Zhřešil jsi? Utíkej k Němu.

Padáš? Utíkej k Němu.

Selhal jsi? Utíkej k Němu.

Dveře nejsou zavřené.

A když vstaneš, jdi dál s Ním.

Miluj Ho! ❤️

Protože středem evangelia nikdy nebyla velikost mého hříchu.

Středem evangelia je velikost Krista a Jeho dokončeného díla.

A právě to pro mě znamená být svobodný v Kristu. ❤️✝️ s Láskou Tomáš

Publikováno FCB Tomáš Dita Vrbatovi (15.8. 2026)